

MI
MLADI

BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 18 DIN, NEDIJASKA 36 DIN, PODPORN VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 14. FEBRUARJA 1941.

ŠTEV. 23.

ZAVEDIMO SE!

NE POZABIMO!

V strahotnem vojnem trušču, ki dan za dnevom narašča, mislimo predvsem na telesne nevarnosti. Pozabljamo pa na resne duhovne nevarnosti, ki so sedanjo vojno povzročile in ki bodo za novi red odločilne. Največja taka nevarnost je in ostane brezbožni komunizem.

RESNA OPOZORILA

Na to je treba vedno znova opozarjati. Osservatore Romano in vatikanski radio, ki tudi drugih nevarnosti ne podcenjujeta, redno opozarjata katoličane na razdiralno in brezbožno delo komunizma, ki so zanj sedanje razmere kakor nalašč. Tudi v Franciji, tako piše glavni urednik La croix L. Merklen, bi bila velika samoprevara, če bi mislili, da komunizem ni nobena nevarnost več, zato ker je uradno prepovedan in ga strogo preganjajo. Sedanja vojska z vsemi posledicami pripravlja rodovitno polje za komunizem. Komunisti upajo, da prihaja njihova ura.

VEDNO PREDRZNEJŠI

To je opaziti tudi v naši državi, tudi v Sloveniji. Komunisti postajajo vedno bolj predrzni, posebno kar imamo navezane diplomatske in gospodarske zveze z Rusijo. Različne brošure, ki jih ponujajo, letaki, ki jih razširjajo in ki načrtno izrabljajo stiske in nezadovoljnosti sedanjega vojnega časa, so jasen dokaz za to. Med izobraženci se je to še posebno pokazalo s pripravljanjem in ustanavljanjem »Društev prijateljev SSSR«. Na ljubljanski univerzi so levičarski akademiki pobirali podpise za akademsko »Društvo prijateljev Sovjetske Rusije«. Posebno nevarna, drzna, obenem pa zakrinkana in lažniva komunistična propaganda so sovjetski filmi, »remek - dela« boljševiške propagande.

LA CIVILTÀ CATTOLICA

Odlična katoliška revija La Civiltà cattolica v svoji januarski številki obširno poroča o komunistični propagandi pri nas, posebno v banovini hrvatski. Pravi, da ljudstvo v vsej deželi čuti stra-

hoten pritisk boljševiške propagande, posebno še, ker si marsikje, zlasti pravoslavni, Sovjetijo res še zdaj predstavljajo kot zavetnico Slovanov in malih narodov. V Dalmaciji in Črni gori, kjer so ljudje najbolj ubožni, komunisti zapeljivo obetajo izboljšanje gmotnih razmer. Komunistična propaganda je tako narastla, da jih oblast pošilja v koncentracijska taborišča.

Dalje poroča ta revija o močni komunistični propagandi med študenti v Beogradu. — Ta uživa vedno več naklonjenosti med nekatoliškimi izobraženci — o propagandi v vojski, med delavci itd. Posebno močna je ta propaganda tudi v obmorskih mestih. Iz Sušaka, kjer je okrog 20.000 katoličanov, pa še nimajo svoje cerkve, so odhajale cele trupe na pomoč rdečim v Spanijo. Šibenik in Split sta naravnost preplavljena z rdečkarji in je morala lani meseca septembra kakor tudi že prej, policija z orožjem nastopiti proti rdečim demonstrantom.

IN MI?

Ne delajmo si torej utvar: propaganda komunizma je bolj načrtna in zvita, kot si ljudje mislijo. Zavedimo se vendar tega in odločno nastopimo na vsej črti. Treba je načrtnega in ostrega boja proti tem razdiralcem. Dr. Kulovec je jasno povedal, da velja levičarstvu in komunizmu neizprosni boj: »vsem tem (levičarskim) elementom napovedujemo boj in kličemo po močni roki, ki bo izgnala elemente anarhije in prevrata iz našega javnega življenja.« Na komunistično nevarnost so pred nedavnim ponovno opozarjali »Slovenec«, »Revija KA«, »Slovenski delavec«, »Straža v viharju«, na to stalno opozarjajo »Mladi Borci«.

PREIDIMO V NAPAD!

Katoličanom nam je treba strnjene in enotne fronte, ki bo zmožna, vsako boljševiško akcijo v kali odločno zatreti, ki bo zmožna, se ne samo braniti, temveč preiti tudi v napad.

Preglejmo svoje vrste, izločimo iz njih, kar je gnilega in izdajalskega. Združimo vse dobro misleče in udarimo! Ne preslišimo klica časa!

BOLJŠEVIŠKI FILM PRI NAS

Sovjetskih filmov smo imeli v tej filmski sezoni že nekako toliko, da bi nam iz Moskve lahko poslali pohvalo za oranje slovenske revolucionarne ledine. Sedaj pa bo spet na sporedu veliki, izvirni, najizvirnejši »ruski« šlager — »Cirkus«! In predvaja ga kino »Union«.

TENDENCA

Da bi sovjetski filmi mogli biti v propagandnem oziru in pa po moralni vsebini neškodljivi — to lahko verjame samo neboljšen naivnež. Nikdar noben sovjetski film, ki pride v Evropo, ne bo brez tendence, saj bi takega sovjetske filmske industrije sploh ne izdelala, ker bi bilo to popolnoma brez smisla in bi nasprotno to pomenilo stotine milijonov zapravljenih rubljev samo za zabavo zapadnim buržujem!

Pa saj takih filmov niti za Sovjetijo ne izdelujejo, kjer je že gotovo ostvarjen »ideal« revolucije; tam komunistična propaganda izdeluje celo popolnoma specializirane filme za vojaštvo, za kmečke delavce, za tovarne, za dijaštvo.

Nekaj drugega je, če je tendenca v filmu res za vsakogar očitno izražena, ali pa če je premeteno kostumirana, da je velik del publike kot take ne spozna; potem je kakor smrtonosna kača v košari rož. Tu pa moramo takoj povedati, da nam neprikrito tendencioznih filmov Sovjeti še doslej niso poslali — in če bi jih, bi zaslužili najslabši red iz tak-tike!

Pošiljali nam bodo zaenkrat strupene kače v košarah cvetja! In ti filmi, ki smo jih imeli pri-ljiko videti od pretekle jeseni sem, so bili pravcata mojstrstva zakrinkane tendence.

VELEBURŽUJSKA FRIVOLNOST NA VOLGI CAROBNA LAŽ —

V filmu »Volga, Volga« so nam kazali, oz. nas farbali, kakšno je življenje prebivalstva ob Volgi. Sama brezskrbnost, zabava, dekleta, pustolovstva, uživanje, sprehodi, flirt.

Računi so taki, da bi kakšen del bolj romantično hrepeneče mladine pri nas si zaželel takega sijajnega življenja in si postavil

Sovjetijo kot cilj svojega hrepenenja.

Toda kako grozna in kruta laž! Ta vprav velikoburžujška frivolnost da bi vladala na Volgi, ob Volgi? V tisti deželi, kjer je vendar kruto, neizmerno strašno stanovanstvo doma, kjer mora ruski delavec vse svoje dni brez-ciljno garati, zato, da si služi na akord svoj borni kruh!

KDO SE KRIŽA ...

V filmu »Minjin in Požarski«, ki je med drugim v mnogih točkah zgodovinsko falsificiran, so hoteli občinstvu natvesti tole: Tisti, ki je falot, pijavka — ta se križa in časti Boga in svetnike, toda drugi, ki tega ne delajo, ti so pa nesebični in za domovino vneti! To je bila lekcija v slikah.

Prvi so bili ruski kmetje in drugi, ki so ovirali in se upirali osvobodilni akciji, nadalje Poljaki, glavno pa poljski dominikanec, ki je predstavljen kot lisičje pretkani in hudobni zunanje-politični svetovalec poljskega kralja.

RAZPELO V ROKAH KLOVNA!

Tam na Aleksandrovi cesti je že deset dni poprej kino »Union« razkazoval šetajočemu se občinstvu slike iz velikega »ruskega« filma, ki »pride«. Človeka, ki je šel tod mimo in je iz navade vr-gel bežen pogled na objavljene nove slike, je pa mahoma priko-val na mesto prizor, ki se ga je tedaj zavedel:

Na fotografiji sredi vitrine se je vrtelo kolo razgaljenih plesa-čic v divji ekstazi okrog nekakšne kraljice tega sovjetskega ba-kanala, na levo pa je bil blaziran zapeljivec, oblečen po klovnsko, in držal v rokah šatuljo ter be-dasto zija! v — križanega Zveličarja in relief Bogorodice med razno toaletno šaro!

Mnogi pasanti so že tako ne-premično obstali pred to vitrino in zrlji to edinstveno reklamo, ki bi res zaslužila, da se razstavi na prihodnji protibrezbožniški raz-stavi v Ljubljani, pa mogoče kar s celo vitrino vred, s pomembnim napisom — »Kino Union«!

ORGANIZACIJA PREDVAJANJA

Ne mislimo tukaj poudarjati ono, da so za import in predva-

janje sovjetskih filmov neposredni in prvi krivci kinopodjetniki sami, kateri naročijo film iz SSSR zato, da svojemu vedno senzaciji željnemu občinstvu pri-pravijo novo senzacijo, ki naj bi tudi zato vlekla, ker je iz nena-vadnih krajev in o nenavadnih ljudeh (čeprav je vse skupaj utrujajoče navadno!). Pa vstop-nic se bo sedaj prodajalo nič ko-liko! In še z enim momentom ra-čunajo, da je med ljudmi še mno-go neohlajenega čustva za brat-ski »ruski« narod in bi se tudi to čustvo izkoristilo.

Hočemo namreč tukaj opozori-ti na neko drugo, veliko bolj pre-senetljivo dejstvo.

ČUDNA KONTROLA NAD OBISKI

Namreč na neko izrazito sode-lovanje naše ilegalne rdeče služ-be pri predvajanju sovjetskih filmov.

Náte dejstev: pri biljeterkini mizi so ob enem zadnjih sovjetskih filmov stali naši

z univerze in natančno ogledova-li kupovalce vstopnic, če ni ka-teri od »črne falange«. Čim se je pa tak pojavil, so takoj uredili z biljeterko, kateri sedež bo do-bil. Opaziti je bilo, da se jim pri tem silovito gre za to, da kleri-kalci ali pa »fašisti« dobe čim manj »strateško važnih« sedežev! Ako pa se je zgodilo, da je kdo od teh hotel kupiti več vstopnic, pa so to biljeterki najodločneje prepovedali. Moramo reči, da je ta kontrola nad obiski res pre-čudna, ako nečemo reči, da je že preveč jasna.

GORJE POHUJŠEVALCEM!

Za škodo, ki jo bo pri nas med odraslimi, med družinami in med mladino povzročil sovjetski film, je odgovorna dolga vrsta faktor-jev. Ali pa ni nekaj strašnega, da smo tako rekoč na milost in nemilost izpostavljeni boljše viza-ciji našega družabnega, kultur-nega in narodnega življenja za-radi nenasitnosti nekolicin kino-podjetnikov, medtem ko

proti temu pravemu progresivnemu paraliziranju dr-žavljanske, dinastične in nra-vstvene zavesti ne ukrenejo prav ničesar?

USPEŠNO PRIDOBIVANJE

NE DELAJ ZASE!

Prvi pogoj vsake res uspešne apostolske akcije je, da ne delamo zase, ampak za Boga, za Kristusa. Toda delo za Boga in Kristusa je mogoče razumeti na tisoč načinov. Edino dober način je, da z vsem srcem ljubimo stvar, za katero smo se zavzeli.

Če naj beseda gorečnost dobi svoj polni pomen, mora biti skoro strast, plemenita ljubosumnost. Človek bodi lačen in žejen pravice, tako da ga prešinja misel na tiste, ki trpijo. »Množica se mi smili.« Toda to sočutje ne sme biti samo v čustvih ali besedah, ampak v dejanjih in zato toliko uspešnejše. »Ne ljubimo z besedami niti z jezikom, ampak v dejanju in resnici.«

Kadar duše začutijo, da je tisti, ki jim hoče dobro, popolnoma nesebičen in da goreče želi njihovo poboljšanje, tedaj mu puste, da prodre prav v globino duše. Pridobljeni so s toploto, kakor se ledena gora stali v toplem toku. Vsemu se človek lahko upre, toda nemogoče se je upreti človeški gorečnosti, ki je vsa nesebična in uvidevna.

Kdo bo izmeril dobrote, ki sta jih v taki ljubezni izkazala dušam Peter Poyet na učiteljski in Anton Martel na vseučilišču. Ko se nekoč Poyetu ni posrečilo pridobiti nekega tovariša, je zapisal: »Zdi se mi, da mi je danes zjutraj Kristus rekel: Samo od tebe je odvisno, če bo ta duša rešena in bo v me verovala in me vzljubila. Ali imaš dovolj vere in ljubezni, da mi jo pridobiš? Vztrepetal sem pred tako strahotno odgovornostjo za rešitev duše.« Ob drugi priliki je dejal: »Rad bi začel trgovati z velikodušnostjo in iščem tovarišev.«

Anton Martel je bil sijajen profesor slovanske književnosti na univerzi v Lilleu. Nekoč je imel predavanje »O ljubezni in stanovskih krepostih.« V tem predavanju je izjavil: »Živeti iz ljubezni se najprej pravi, imeti smisel, da služimo drugim, smisel, da hočemo drugim prihraniti trpljenje in jim storiti dobro, četudi iz tega izvira žrtev za nas same, bodisi v denarju bodisi v času, zdravju, izobrazbi ali drugih vrednotah. Mi smo ena izmed dveh božjih rok: ali tista, ki prisili od zunaj, ali tista, ki zgrabi od znotraj.«

IZ NESEBIČNOSTI — MIRNA NEIZPROSNOST

Če apostol res ne išče sebe, ampak to, kar je božjega, bo lahko poln resnice, ki jo oznanja, in bo poznal pot, ki vodi do rešenja; z vsem mirom bo zagovarjal to, kar prinaša. In nič bolj ne osvaja, kakor blaga neizprosnost in čudovit mir brez vsakega oklevanja, polovičarstva, nerodnosti, maličenja in upornosti. Tako je in nič drugače, niti črka se ne da spremeniti, rajši odstopim od vsega. Kar je — je, kar ni — ni.

V tem smislu je treba razumeti Ghéonovo besedo: »Svetnik ni nikdar popustljiv,« in prav v tem je vsa njegova privlačnost. Naš Gospod, kralj svetnikov, je tudi v tem oziru popoln vzor.

Ljubimo človeka, ki je trden, ki vzbuja vtis varnosti, o katerem vemo, da govori resnico in da ne bo resnice nikoli zatajil. Vendar pa toliko ljudi hodi po ovinkih, obrača plašč po vetru in dela lep obraz ali iz strahu ali iz posebnih namenov. Vendar tako stališče nikoli ne pridobiva; človek ga razume, nikoli pa ga ne občuduje.

POGUM OSVAJA

Jezus pa trdno stoji tudi takrat, kadar naleti na odpor. Blagovest je sprejel od zgoraj. Hoče jo sporočiti naprej nedotaknjeno in kljub vsem oviram; in prav to svet ljubi, celo takrat, ko se upira in se noče podvreči.

Posebno mladi ljudje ljubijo pogumnost. Znana je zgodba dijak, ki je izgubil rožni venec. Neki tovariš ga najde: »Čigav je?« »Moj.« Ali mislite, da so se drugi smejali in si je dijak zmanjšal ugled? Kaj še! Ravno nasprotno. Marsikateri izmed njegovih tovarišev bo junaka poiskal in pri njem črpal moči, če bo zašel v nesrečo in negotovost. Nihče ne privlači manj kakor tisti, ki je samo napol velikodušen. Naš Gospod takih ni ljubil. Učena mešanica poguma in plašljivosti mu je odvrtna. Kar ni ne mrzlo ne vroče, ampak mlačno, to odkloni in izpljune.

Apostol mora posnemati Učenika. Da bosta njegova trdnost in neizprosnost osvajali, se v besedi in dejanju ne sme vmešavati »jaz«. Nič ne šteje tisti, ki govori, ampak važno je le, kar govori. (P. Plus: Izžarevamo Kristusa.)

OB KONCU PRVEGA POLLETJA

SLABI USPEHI

Pred štirinajstimi dnevi smo srečno zaključili prvo polovico šolskega leta. Po poročilih v časopisu pa moramo ugotoviti, da je ponekod le za las manjkalo, pa bi »padalci« zmagali nad rednimi dijaki. Smola in usoda sta bili sila radodarni in sta neusmiljeno delili dvojke na vse strani. Gospodje profesorji seveda tudi dobro vedo, kako se tej reči streže. Saj je že od davnih časov znano, da neuspehov ni nikoli kriv študent sam, marveč vedno kaka »višja« sila, v prvi vrsti seveda profesor. »Za koliko te je ogo-ljufal?« tako slabi študent najprej vpraša, ko dobi knjižico z redi.

Ker pa je uspeh ali neuspeh v šoli za vsakega dijaka življenjsko vprašanje, pogledajmo, kje so v resnici tisti vzroki, ki prinesejo slabe ređe in tako grenijo življenje nam dijakom, staršem in profesorjem.

ZANIMIVI ODGOVORI DIJAKOV

Na nekem tečaju hrvatskih katoliških dijakov je bilo stavljeno vprašanje, zakaj dobivajo dijaki slabe ređe. Dijaki sami so takole odgovorili:

- Profesor ima »piko« name.
- Ker v šoli ne pazim.
- Kadar je profesor slabe volje.
- Dijak ima pač velikokrat smolo.
- Usoda se igra z nami.
- Zaradi bolezni.
- Ker sem prišepetoval.
- Ker so starši, bratje ali sestre bolni.
- Ker nisem razporejen za učenje.
- Nimam knjige. Ker so knjige zanič.
- Nimam časa, da bi študiral.
- Ker do predmeta nimam nobenega veselja.
- Ker ne morem profesorja, ki ta predmet uči.
- Zaradi lenobe in malomarnosti.
- Predmeta ne razumejo in se uče tjavdan.
- Ker se v šolo od daleč vozijo.
- Ker hodijo v plesno šolo.
- Ker hodijo pogosto v kino.
- Ker brez izbire »požirajo« ro-mane.
- Ker jim je šola postranska stvar, poglavitna pa šport, društva, sestanki, izleti. Itd. ...

Če razdelimo odgovore v tri skupine, vidimo, da so po mišljenju, opazovanju in izkušnji dijakov samih neuspehov krivi

- a) največ dijaki sami,
- b) materialni vzroki in posebne okoliščine,
- c) najmanj profesorji.

KAKO KVARNE VZROKE ODSTRANITI?

Izmed vseh je najtežje odstraniti materialne vzroke (bolezen, vožnja v šolo, borba za vsakdanji kruh, knjige) in ti vzroki so prav za prav edini »opravičeni«.

Vsi vzroki, ki so jih našli na dijakih samih, bi odpadli, če bi dijaki v šoli pazili, če bi znali pametno gospodariti s časom in najprej izvršili svoje stanovske dolžnosti, potem se šele zanimali za vse drugo.

KAJ MORA VSAK DIJAK GLEDE UČENJA VEDETI

Vsak dijak mora vedeti, kateri dnevi so zanj najbolj nevarni. In ti črni dnevi so splošno ponedeljki, dnevi po praznikih in počitnicah. Te dni namreč študent še ni »v formi«, se še ni znašel, dočim so profesorji te dni najbolj sveži in najbolj sprašujejo.

Najvažnejše pa je, da si pri profesorju na dobrem glasu. Tu je važen, včasih odločilen prvi nastop, prvi vtis. Zato zelo pazi v začetku leta, da si dober glas pridobiš in ga tudi — obdržiš. Bodi torej vedno pripravljen, a kdor hoče biti pripravljen, ta se mora — učiti. Druge poti ni!

CIVILNA POROKA IN LOČITEV ZAKONA VODITA NAROD V PROPAST

Sodnik Frank Day v Clevelandu je ugotovil, da je od 6000 zakoncev, ki so razdrli zakon, bilo 95% civilno poročenih; samo 5% jih je bilo, ki so sklenili zakon pred zastopnikom kake veroizpovedi.

»Ločitev zakona,« razlaga ta jurist, »je posledica zanemarjanja verskega življenja, je posledica tiste družinske vzgoje, ki ne pozna Boga, je posledica brezverske šole, ki doraščajočo mladino vzgaja v brezverske državljanke. Ločitev zakona je strašno zlo, ki narode polagoma, a gotovo upropasti.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

G. A. Lutterbeck, S. J.:

Lav na otokih

Bonec in Holandec snujeta uničevalne načrte, Gert Groot je posebno jezen, ker Cujoj noče z njim trgovati in misli, da je v katoliški princesi našel svojega nasprotnika.

Iz zarotniške dvojice je kmalu nastala trojica. Nekega dne prosi mož v raztrganem oblačilu Cujoja za prenočišče. Bil je Haraguro, ki mu razlaga, da je samuraj, da ga je napadel in izropal Kajcoku, vendar mu je silo končno ušel. Cujoj mu da pripraviti kopel, mu podari dragocene obleke in dva meča, brez katerih noben vitez ne more uživati časti.

Haraguro je prestal grozne reči. Mesec dni se je potikal po gozdovih na otoku Do-simi, venomer v nevarnosti pred Kenbokovimi biriči. Zrasla mu je dolga brada, obleka se mu je popolnoma strgala, v obrazu je grozno shujšal. Oči mu leže globoko in se divje svetijo.

S Cujojem sedita še pri čaju, ko vidi Haraguro na dvorišču dečka, ki se mu zdi čudno znan. Skoraj bi se bil izdal, toda premagal se je, kajti je že opazil, da pri Cujoju ne sme obrekovati kristjane. Toda ugotoviti mora točno. Da le tako dolgo sedita pri čaju! A kot gost ne more ukazovati.

Bonec mu bo gotovo pomagal, saj ta sovraži kristjane. Zato ga po čaju povabi v svojo sobo in kmalu prideta do zaželenega pogovora.

»Videl sem na dvorišču ljubkega dečka, imel je sivorjav kimono. To bo še kdaj dober vojak. Tako močan je in uren.«

»To bo pač oni spremeniševalec starega berača, ki je včeraj prišel. Seišin se je zavzela za ta dva in jima streže, kakor pač vedno dela z ubožci.«

»Mislim, da sem ga že nekoč videl. Kakšen pa je stari?«

»Videl sem ga samo od daleč.«

Tedaj mu Haraguro prične opisovati znano osebo, opiše njegovo višino, obleko, značilne poteze na obrazu, njegovo hojo in njegovo culo. V mislih ima pač sliko padre-sama, ki jo nikoli ne bo pozabil.

»Ali je tak?«

»Prav tak! Moraš ga pa res dobro poznati!«

»Poznam ga. On je!« reče Haraguro in pošepeta boncu: »Krščanski bonec je!« Nato mu tiho pripoveduje o njem.

Dolgo v noč se ne moreta zediti za način, kako naj ga spravita s poti. Bonec hoče prepričati Cujoja, Nakaura ujeti in ga prepeljati v Sago. Haraguro pa tega noče. Končno hoče dobiti svojo nagrado. Nato se hoče v Sagi opravičiti in doseči, da bodo kaznovali Kenboko. O tem kajpada boncu nič ne pove. Toda vendar se mu posreči pridobiti ga za svoj načrt. Brzi sel naj bi nesel v Sago pismo in zahteval denar in čete. Pismo namerava Haraguro pisati sam, kajti misli, da najbolje pozna hicenskega dajmija. Gert Groot, ki ga pokličeta, obljubi, da bo s la prepeljal s svojo ladjo. Sam noče biti navzoč pri dogodkih, a namerava priti pozneje. Ne bi se pa več vrnil v širohahisu, če bi se dogodki dobro razvijali.

Ronin v naglici odpošlje dve pismi, enega v Sago, kjer opiše svoje zahteve, drugega v Jamaguči, v katerem prosi svojega dajmija za varstvo. Toda preden ta lahko kaj stori, je že prepozno.

Ronin si od veselja mane roke. Samo, da Nakaura med tem časom ne bi ušel. Bonec bo že pazil nanj. Haraguro sporoči Cujoju, da se ne počuti dobro in da bo zato ostal v svoji sobi.

Padre-sama in kristjani niti ne slutijo grozečo nevarnost. Haragura še niso videli in bonec previdno molči. Šele ko dospe na sveti večer iz mesta novica, da je hicenski dajmijo nenadoma in nepričakovano priplul v pristanišče, postajajo previdni. Padre-sama in Seišin se posvetujeta, kaj naj to pomeni, in prideta do zaključka, da se bo treba jutri zgodaj zjutraj odpeljati. Takoj po polnočnici namerava iti z dečkom v mesto, kjer ga čaka ladja. Oba berača gresta še k Cujoju, se zahvalita za gostoljubje in rečeta, da bosta odrinila dalje.

Haraguro in bonec nič ne vesta o tem, ker delata po prihodu ladje z mrzlično delavnostjo. Odkrila sta, da kristjani vsako jutro ob isti uri tik po sončnem vzhodu v Seišin sobah obhajajo svojo daritev. To je najlepša prilika, da jih bodo ujeli. Bonec mora iti iskat dajmija na ladjo. Proti sončnemu vzhodu se odpro vrata in tedaj naj, kakor je bilo domenjano, pride dajmijo. Ne sme pa Cujoju poslati nikakega sporočila.

Sprejem, ki ga budistovski bonec doživi pri dajmiju, si je vse drugače predstavljal. Takoj dobi naročilo, da ne sme poročati o položaju na ladji, ampak roninu samo sporočiti, da bo dajmijo jutri prišel. Haraguro ne uživa, kljub svoji prejšnji trditvi, da ga dobro pozna, pri dajmiju nobene časti.

Padre-sama je, ko se vrata zaklenejo, še v gradu. Sedaj je pa vendarle ujet!

(Dalje prihodnjič.)